

16 — RASKRŠĆE

Daščara se pojavljuje iznebuha, varljivo titrajući u izmaglici. Aleksa briše znoj što mu se sliva u prenadražene oči. Svejedno je u kome pravcu puzi i okreće se neobičnom prizoru. Samo radoznalost. Diže pogled i vidi da ga lešinari još uvek prate. Poduže vremena ne odustaju od plena.

Vozilo je tamo negde daleko. Skršeno i spaljeno. Naleteo je na pogrešnu frakciju pustinjaških komandosa. Uspeo je da im izmakne dok su spasavali šest sanduka AK 47, ali od toga sad nema mnogo koristi. Kompas je uništen, a poslednja flaša vode iskapljena i odbačena kilometrima ranije. Ostaju sunce, pesak i strpljiva eskadrila što će mu oglodati kosti.

Ponovo se okreće ka daščari i ovog puta osmatra pažljivije. U slici nešto ne štima. Nešto poput naglog škripanja gudala u maestralno izvedenoj ariji. Slika se razbistrava. Prizor pred njim ne spada u Euklidovu geometriju. Nema dubinu. Kao poster nalepljen direktno na vidno polje. Sa tom razlikom da bi poster imao debljinu papira. Ovde te dimenzije jednostavno nema. Psuje u sebi; fatamorgana.

Klonu razočarano. Možda jednostavno treba da sačeka kraj. Neko vreme kleči lica zagnjurenog u dlanove, a onda čuje zviždukanje. Halucinira.

Podiže pogled i vidi dobrodušno lice podnapitog čikice goleme trbušine. Dok pokušava da prihvati ono što vidi, pridošlica mu se obraća.

– Što s' iščuđavaš? Pa i ti bi im'o tol'ku tibu da si stuko piva k'o ja!

– Piva? Gde? – ispucale usne jedva se pomeraju, ali sagovornik ga je razumeo.

– Pa u bircuzu, di bi drugde. – to izgovorivši nastavlja geguckavim hodom i nestaje u jari.

Obnovljenom snagom puzi ka daščari i posle čitave večnosti stiže. Sumnjičavo pruža ruku i shvata da su vrata stvarna. Ne razume nedostatak dubine, ali to ga više i ne zanima. Mučno se podiže i pruža ruku. Brava je dobro podmazana, a vrata fino balansirana. Ulazi.

Visoki lukovi tavanice gube se u visini. Problem sa perspektivom i dalje postoji, ali sada je suprotne prirode. Iako vidi pročelje prostorije, dužina do njega je beskonačna i prkosi svakom razumnom poimanju. Centrom prostorije prostiru se bogato izrezbarene klupe i stolovi sa očito podnapitim gostima. To se umnožava u nebrojenom mnoštvu, ali slike nisu identične. Gosti za stolovima ne samo da nisu istovetni, nego nisu ni iz istog istorijskog perioda. Kružno raspoređeni prozori sa zaobljenog čela prostorije bacaju svetlost duž bircuza na čudno osmišljeni način i prizor je obasjan obiljem svetla. Geometrija mesta je ludačka i Aleksa nijednog trenutka ne uspeva da odredi udaljenost do najbližeg stola niti njegove dimenzije, a ponajmanje od svega broj ljudi koji za njime sede.

Obazrevši se po čudnoj sceni pretrnu, jer shvata još nešto. Vrata su nestala, a prizor beskonačnog bircuza se nastavlja i u pravcu iz koga je došao, u istoj neodredljivoj perspektivi. Umirujuće deluje samo jedna stvar, jedini prirodno postavljeni objekat u celoj toj papazjaniji. Svakodnevnost prizor koji je, u stvari, prirodno očekivati na ovakvom mestu. Prilazi šanku i obraća se Kinezu kome dugački upleteni perčin pada preko ramena na jezivo prljavu kecelju.

– Jedno pivo – izgovara pristupnu šifru za svakog šankera u vasioni.

Tap!

Krigla se našla na šanku bez ijednog jedinog uočljivog pokreta one spodobe. Smakao ga je naiskap i čim je spustio kriglu u njoj se penušala nova tura.

– Dobrodošli u Raskršće. – čudno akcentovano izgovori domaćin

– Ima li izlaza odavde, ako nisam previše znatiželjan? – obrati se tobož mirno šankeru.

se nasmešivši. Besmisleno.

– Naravno, naravno... Kako li sam samo to mogao da zaboravim. Možete li me možda podsetiti šta ja to u stvari tražim? – trudi se da održi mir iskapljujući i drugu kriglu.

– Pa posle toliko piva... Mislim da ćete potražiti toalet. – odgovor beše jednostavan.

I u pravu je, itekako. Okrete se, zakorači, pa se najednom priseti da pita:

– A gde se toalet nalazi? – iznenada je potreba izrazito snažna.

– Prođite kraj one razuzdane gomile Vikinga, pa pored legionara skrenite desno prema Hunima. Odmah iza zavese. – objasni mu ovaj detaljno. Aleksa klimnu glavom u znak razumevanja i nesigurno krenu. Nije prešao ni tri koraka kada se prostro kao proštac, saplevši se o podmetnutu nogu obuvenu u čizmu sa mamuzom. Grubi smeh se zaorio pre no što je digao pogled na tri mračne prilike u stetsonima, sa rukama na revolverima zloslutnog izgleda.

– Izvinite...– promrmlja. Koliko toliko dostojanstveno ustaje, pa produži ka svom cilju. Uopšte mu se ne dopada ovo mesto. Tek što usplahireno odmače par koraka, put mu preprečuje duga palica sa impozantnim krstom na vrhu.

– Jesi li grešio sinko? – pogled mu se srete sa prodornim pogledom čoveka u mantiji. Da li je grešio? Napustio je ženu i dvoje dece da bi zbrisao sa kafanskom pevaljkom, nije plaćao alimentaciju, prevario je rođenog brata na ostavinskoj raspravi, prodavao oružje obema zaraćenim stranama i izbacio na ulicu pseto pre no što je krenuo ovamo.

– Ne oče – odgovori sa smeškom. Palica se ukloni i inkvizitor sugestivnim glasom kaže:

– Znaću ako si lagao. Istinu ću izvući točkom i željezom, a telo ti pročistiti plamenom lomače. Idi sa bogom. – drhtavim korakom skrete desno prema Hunima i odmakavši zavesu ugleda dežmekastu staricu gde sedi na razdrndanoj stoličici lupkajući iglama za štrikanje.

– Upotreba se plaća? – upita setivši se da je novčanik izgoreo zajedno sa vozilom

– Naravno. Šta najviše želite u životu? – počasti ga baba oronulim pogledom. Kakva je ovo groteska? Šta najviše želi u životu? Da se olakša i napusti ovo suludo mesto, eto šta. Ipak reče kratko:

– Nemam novca. – baba se bezubo nasmeši.

– Platili ste. Prva vrata desno – nije imao živaca da se upušta u ne-suvisle rasprave, pa žurno otvara vrata i zakoračivši zinu od zaprepasćenja. Svuda oko njega je pustinja, sunce mu prži vrat, a od bircuza ni traga ni glasa. Diže pogled i vidi da lešinari kruže nad njime. Potreba je prejaka i sprečava ga da ozbiljnije porazmisli o neočekivanom obrtu. Dok sa olakšanjem posmatra kako pesak munjevito upija bogati mlaz, čuje poznato zviždukanje. Zakopčavši pantalone okreće se i vidi dobrodušno lice i golemu trbušinu.

– Opet si tu? Ti baš nemaš gde da odeš, a? – obraća mu se dedičko.

– Molim? – Ne razume pitanje, kao ni mnogo štošta drugo.

– Pa proš'o si kroz Vrata! Na deset milijardi jedinki jedno jedino ljudsko biće dobija tu privilegiju! Preko Raskršća su prolazili carevi, milijarder i vojskovođe. Ti si prvi u poslednjih dve hiljade godina koji se 'vamo vratio!

– A? – reče sve što mu je palo na pamet.

– Budalo! Šta god da si pozeleo, ostvarilo bi ti se. – reče čiča pa produži i uskoro se izgubi na titravom horizontu. Najednom shvata gde je bio. Kakva zlatna ribica, kakvi bakračići! Kajanje stade da ga preplavljuje, jer najzad zna šta stvarno želi.

Sunce li mu kalajisano! Mogao sam pozeleti još jednu kriglu piva!